

Arrest

nr. 125 945 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 14 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 april 2014.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas en omdat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker vage verklaringen aflegde over zijn activiteiten voor de BNP. Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift.

De commissaris-generaal heeft ook vastgesteld dat het vreemd is dat verzoeker gelet op zijn lage politieke profiel persoonlijk geïnterviewd werd en het hoofddoelwit was. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het onredelijk is om verzoeker te verwijten dat hij een doelwit vormt. Hiermee geeft verzoeker echter geen verklaring voor de bovenstaande vaststelling.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker voor het Commissariaat-generaal aflegde op verschillende vlakken niet stroken met de verklaringen die hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde. Verzoeker wijt de tegenstrijdigheden aan het feit dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en het gehoor bij het Commissariaat-generaal veel uitgebreider en dit voor verwarring kan zorgen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet aangeeft hoe het feit dat het ene gehoor korter is dan het andere hier voor verwarring heeft gezorgd en welke invloed dit zou hebben gehad op de besluitvorming. De Raad wijst erop dat als verzoeker van mening is dat er misverstanden of fouten gebeurd zijn het zijn verantwoordelijkheid is om deze tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden en te verbeteren. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werd voorgelezen. Hij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ook bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verzoeker geen enkele melding gemaakt van misverstanden, fouten of verwarring tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker maakt pas in het verzoekschrift voor het eerst een opmerking over het verloop van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze opmerking is dan ook laatstijdig. Verzoeker heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wezenlijke elementen van zijn relaas. De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt hiertoe geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt verder dat de situatie in Bangladesh nog steeds zeer gevaarlijk is en de Bengaalse autoriteiten er niet in slagen om de veiligheid van burgers te garanderen. Verzoeker verwijst naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken waaruit blijkt dat Bangladesh een risicobestemming is en naar een rapport van Human Rights watch waaruit blijkt dat de autoriteiten niet ingrijpen tegen foltering en misbruik.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C- 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

De Raad stelt vast dat verzoeker op basis van de informatie waarnaar hij in zijn verzoekschrift verwijst niet aantoont dat burgers in Bangladesh op dit ogenblik een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 19 maart 2014 opgenomen grond, voert de verzoekende partij aan dat er een groot verschil is tussen het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor bij het Commissariaat-generaal. Zij stelt dat er hoogstens onduidelijkheden kunnen zijn, maar dat het zeer moeilijk is om de verklaringen te vergelijken aangezien het relaas dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt weergegeven slechts in enkele lijnen wordt opgeschreven. De verzoekende partij wijst er nog op dat er niet wordt betwist dat hij verwondingen heeft opgelopen en medische verzorging krijgt.

1.4.2. De Raad stelde in de beschikking dienaangaande vast dat verzoekende partij niet aangeeft hoe het feit dat het ene gehoor korter is dan het andere hier voor verwarring heeft gezorgd en welke invloed dit zou hebben gehad op de besluitvorming. In de mate verzoekende partij thans stelt dat er een groot verschil is tussen de verschillende gehoren en dat het zeer moeilijk is om de verklaringen te vergelijken aangezien bij de Dienst Vreemdelingenzaken het relaas slechts in enkele lijnen wordt opgeschreven, wijst de Raad er op dat verzoekende partij er aan voorbij gaat dat zijn relaas niet geloofwaardig wordt geacht, niet alleen omdat er discrepanties zijn tussen de gehoren, doch tevens omdat *“De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker vage verklaringen aflegde over zijn activiteiten voor de BNP.”*, wat verzoekende partij niet betwist in het verzoekschrift, zoals in de beschikking gesteld. In de beschikking wordt tevens opgemerkt dat *“De commissaris-generaal (...) ook (heeft) vastgesteld dat het vreemd is dat verzoeker gelet op zijn lage politieke profiel persoonlijk geïnterviewd werd en het hoofddoelwit was.”* en verzoekende partij geen verklaring geeft voor deze vaststelling.

De Raad wijst er verder nog op dat het feit dat de verzoekende partij verwondingen heeft opgelopen en medische verzorging krijgt niets verandert aan de vaststelling dat zij vage verklaringen aflegde over haar activiteiten voor de BNP en tegenstrijdige verklaringen aflegde over wezenlijke elementen van haar relaas.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS